

УДК 351.756 (048)

Кисельов Максим Євгенович,
аспірант Науково-дослідного інституту публічного права
callcentre@minjust.gov.ua

НЕДОЛІКИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ

В даній науковій статті автором акцентовано увагу на недоліках законодавчого регулювання діяльності приватних виконавців.

Автором визначено, що нормативно-правове регулювання діяльності приватних виконавців – це система законодавчих та підзаконних нормативно-правових актів, які урегульовують суспільні відносини, що виникають у зв'язку з примусовим виконанням рішень, яке здійснюють приватні виконавці, а також визначенням їх правового статусу.

Акцентовано увагу на неурегульованості питань, що стосуються передачі виконавчого провадження від державного виконавця приватному виконавцю; об'єднання в одне провадження декількох проваджень в яких є один і той самий боржник та які перебувають в віданні приватних виконавців.

Наголошено, що законодавець, ще визначає, що додаткова винагорода, по-перше, може бути прописана в угоді між приватним виконавцем та стягувачем, а по-друге, додаткова винагорода може бути сплачена повністю чи частково. На практиці додаткова винагорода являє собою результат цивільно-правових правовідносин між приватним виконавцем та стягувачем в формі договору, але знову ж таки зміст та умови її виплати не визначені. Якщо виникає потреба в додатковому дофінансуванні на вчинення виконавчих дій, то буде закономірним обґрунтування необхідності здійснення дофінансування витрат на здійснення виконавчого провадження.

Також акцентуємо увагу на відсутності нормативного урегулювання питання передачі виконавчого провадження від державного виконавця приватному виконавцю.

Особливу увагу варто звернути на питання відсутності норм, щодо можливості об'єднання в одне провадження декількох проваджень в яких є один і той самий боржник та які перебувають в віданні приватних виконавців.

Визначено, що недоліком Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» є відсутність норми, що встановлює можливість приватного виконавця співпрацювати з державними органами та їх посадовими особами.

З метою усунення ситуації правових колізій автором запропоновано внести відповідні зміни до Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів».

Ключові слова: примусове виконання, приватний виконавець, державний виконавець, виконавче провадження, судова реформа.

Kiseliiov M. DISADVANTAGES OF LEGISLATIVE REGULATION OF PRIVATE PERFORMERS

In this scientific article the author focuses on the shortcomings of the legislative regulation of private performers.

The author defines that the legal regulation of private performers is a system of laws and regulations that regulate public relations arising in connection with the enforcement of decisions by private performers, as well as determining their legal status.

Emphasis is placed on the unresolved issues related to the transfer of enforcement proceedings from the state executor to a private executor; merging into one proceeding several proceedings in which there is the same debtor and which are managed by private executors.

It is emphasized that the legislator also determines that the additional remuneration, firstly, can be prescribed in the agreement between the private executor and the collector, and secondly, the additional remuneration can be paid in full or in part.

In practice, the additional remuneration is the result of civil law relations between the private executor and the debt collector in the form of a contract, but again the content and conditions of its payment are not defined. If there is a need for additional co-financing for enforcement actions, it will be natural to justify the need for co-financing the costs of enforcement proceedings. We also emphasize the lack of regulatory regulation of the transfer of enforcement proceedings from the state executor to a private executor.

Particular attention should be paid to the lack of rules on the possibility of combining several proceedings in one case in which there is the same debtor and which are managed by private executors. It is determined that the shortcoming of the Law of Ukraine "On Bodies and Persons Enforcing Judgments and Decisions of Other Bodies" is the lack of a rule that establishes the possibility of a private executor to cooperate with state bodies and their officials. In order to eliminate the situation of legal conflicts, the author proposed to make appropriate amendments to the Law of Ukraine "On Bodies and Persons Enforcing Judgments and Decisions of Other Bodies".

Key words: enforcement, private enforcement agent, state enforcement agent, enforcement proceedings, judicial reform.

Постановка проблеми. Інститут приватних виконавців є відносно новий, а тому виникає питання наявності та дієвості норм права, які урегульовують діяльність приватних виконавців під час виконання ними своїх функцій та завдань. Починаючи з 2016 року, на законодавчому рівні було прийнято низку законодавчих та підзаконних нормативно-правових актів, які урегульовують досліджуване питання. Натомість, в частину з них вже було внесено велику кількість змін та доповнень, які з урахуванням практичного застосування норм права були виявлені, а також навпаки, здійснюючи свою діяльність виявлені прогалини в існуючій нормативно-

правовій базі, яким урегульовано відповідні відносини. Саме тому, на нашу думку, актуальним постає питання вивчення та аналізу діючої системи законодавства, якою урегульовано питання діяльності приватних виконавців, а також вироблення пропозицій у вигляді змін та доповнень з метою усунення «недієвих» норм та удосконалення існуючих.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. У вітчизняній юридичній науці інститут приватних виконавців був предметом наукових досліджень А.М.Авторгова, М.М.Марченко, Л.В.Скомороха, М.Н.Тихомиров та ін. При цьому, комплексному дослідженню даного питання детальної уваги приділено не було.

Метою статті є комплексне дослідження питань нормативно-правового регулювання діяльності приватних виконавців.

Виклад основного матеріалу дослідження. Основним нормативно-правовим актом, яким урегульовано питання діяльності приватних виконавців, є Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», яким визначено основи організації та діяльності з примусового виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) органами державної виконавчої служби та приватними виконавцями, їхні завдання та правовий статус [1].

Окремої уваги заслуговує питання оплати послуг приватного виконавця. Так, ст. 31 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» передбачено, що винагорода приватного виконавця складається з основної та додаткової. Основна винагорода - це є своєрідною заробітною платою, яку отримує приватний виконавець за здійснення виконавчих дій. Водночас спосіб її обчислення та порядок визначені в даному законі. Тоді ж, що стосується питання додаткової винагороди, на нашу думку, є неурегульованим, адже, по суті, що собою являє «додаткова винагорода» приватного виконавця, випадки та сума її нарахування, а також порядок виплати не визначений в законодавстві. Натомість, законодавець, ще визначає, що додаткова винагорода, по-перше, може бути прописана в угоді між приватним виконавцем та стягувачем, а по-друге, додаткова винагорода може бути сплачена повністю чи частково. На практиці додаткова винагорода являє собою результат цивільно-правових правовідносин між приватним виконавцем та стягувачем в формі договору [2], але знову ж таки зміст та умови її виплати не визначені. Якщо виникає потреба в додатковому дофінансуванні на вчинення виконавчих дій, то буде закономірним обґрунтування необхідності здійснення дофінансування витрат на здійснення виконавчого провадження.

Водночас зазначимо, що ст.42 Закону України «Про виконавче провадження» визначено, що витрати виконавчого провадження приватних виконавців здійснюються: 1) за рахунок авансового внеску стягувача, стягнутих з боржника коштів на витрати виконавчого провадження; 2) за рахунок власних коштів. Зокрема, в даній ситуації зрозуміло, що приватний виконавець буде змушений мінімізувати свої витрати під час вчинення виконавчих дій, а також здійсненні детального обліку та контролю усіх витрат, що були понесені приватним виконавцем у зв'язку з вчиненням ним певних виконавчих дій по відповідному виконавчому провадженню.

Наступним спірним моментом, на нашу думку, є питання передачі діяльності приватного виконавця, що пов'язано з припиненням його діяльності. Так, ст. 45 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» передбачено, що у разі припинення діяльності приватних виконавців, то виконавче провадження, яке перебуває на виконанні у приватного виконавця діяльність якого припиняється переходить до тимчасового приватного виконавця. Натомість, в даній ситуації варто вести мову не лише про передачу документів виконавчого провадження, але і про дотримання принципу територіальності дій приватного виконавця, що в результаті може спричинити порушення територіальної підвідомчості. Саме тому, вважаємо, необхідно доповнити ч.5 ст.45 наступним змістом:

«5. Передання виконавчих документів від одного приватного виконавця (тимчасового приватного виконавця) до іншого або до органу державної виконавчої служби здійснюється в порядку, визначеному Міністерством юстиції України, з урахуванням принципу територіальної підвідомчості виконавчого провадження».

Також акцентуємо увагу на відсутності нормативного урегулювання питання передачі виконавчого провадження від державного виконавця приватному виконавцю.

Особливу увагу варто звернути на питання відсутності норм, щодо можливості об'єднання в одне провадження декількох проваджень в яких є один і той самий боржник та які перебувають в віданні приватних виконавців.

Так, наприклад, п.14 наказу Міністерства юстиції України «Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень» від 02.04.2012 № 512/5 визначено, що у разі якщо в органі державної виконавчої служби відкрито кілька виконавчих проваджень про стягнення коштів з одного боржника, вони об'єднуються у зведене виконавче провадження та виконуються державним виконавцем, який відкрив перше виконавче провадження. Про об'єднання виконавчих проваджень у зведене державний виконавець виносить постанову [10].

Однак, дана норма щодо об'єднання виконавчих проваджень в зведене виконавче провадження стосується виключно державних виконавців. Також можна визначити, що об'єднання декількох виконавчих проваджень щодо одного боржника державним виконавцем здійснюються за принципом «першості», тобто державний виконавець, який першим відкрив виконавче провадження щодо боржника приймає в свою юрисдикцію всі інші виконавче провадження відкриті згодом стосовно одного й того ж боржника. Відсутність

таких виконавчих процесуальних дій, але щодо приватного виконавця, на нашу думку, є порушенням прав на вільну професійну діяльність останніх. Саме тому, з метою удосконалення законодавства щодо примусового виконання судових рішень і рішень інших органів та захисту прав приватних виконавців, пропонуємо доповнити Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» статтею 27-1 наступного змісту: «Ст. 27-1 Особливості об'єднання виконавчих проваджень приватного виконавця у зведене виконавче провадження».

Наступним, на нашу думку, недоліком Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» є відсутність норми, що встановлює можливість приватного виконавця співпрацювати з державними органами та їх посадовими особами. Так, наприклад, приватний виконавець під час здійснення виконавчих дій по виконанню виконавчого провадження співпрацює з широким колом суб'єктів публічної адміністрації, та безпосередньо отримує в електронній формі відповіді з Державної податкової служби України, Державної митної служби України, Пенсійного фонду України, Державної прикордонної служби України, Державного реєстру актів цивільного стану тощо. Натомість, питання взаємодії, де приватний виконавець може реалізувати своє право на отримання інформації необхідної для вчинення виконавчих дій та відповідно обов'язок публічних органів щодо надання не забороненої законом інформації для користування приватним виконавцем не урегульовано. Саме тому, пропонуємо доповнити Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» статтею 27-2 наступного змісту: «Ст.27-2 Взаємодія приватного виконавця з державними органами та їх посадовими особами, а також іншими суб'єктами щодо примусового виконання судових рішень і рішень інших органів».

Законом України «Про виконавче провадження» визначено, що примусовому виконанню підлягають рішення на підставі постанови приватних виконавців про стягнення витрат виконавчого провадження, про накладення штрафу, постанов приватних виконавців про стягнення основної винагороди [3].

Приватний виконавець не може здійснювати примусове виконання рішень у таких випадках: 1) рішень про відібрання і передання дитини, встановлення побачення з нею або усунення перешкод у побаченні з дитиною; 2) рішень, за якими боржником є держава, державні органи, Національний банк України, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, державні та комунальні підприємства, установи, організації, юридичні особи, частка держави у статутному капіталі яких перевищує 25 відсотків, та/або які фінансуються виключно за кошти державного або місцевого бюджету; 3) рішень, за якими боржником є юридична особа, примусова реалізація майна якої заборонена відповідно до закону; 4) рішень, за якими стягувачами є держава, державні органи; 5) рішень адміністративних судів та рішень Європейського суду з прав людини; 6) рішень, які передбачають вчинення дій щодо майна державної чи комунальної власності; 7) рішень про виселення та вселення фізичних осіб; 8) рішень, за якими боржниками є діти або фізичні особи, які визнані недієздатними чи цивільна дієздатність яких обмежена; 9) рішень про конфіскацію майна; 10) рішень, виконання яких віднесено цим Законом безпосередньо до повноважень інших органів, які не є органами примусового виконання; 11) інших випадків, передбачених цим Законом та Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [3], тобто випадки у яких стороною виступає держава або соціально значущі категорії справ. А також визначено випадки, коли приватний виконавець не може виконувати рішення; випадки відводу, самовідводу та оскарження рішення про відмову у відводі приватного виконавця; юрисдикція приватного виконавця щодо виконання виконавчих документів - за місцем проживання, перебування боржника - фізичної особи, за місцезнаходженням боржника - юридичної особи або за місцезнаходженням майна боржника. Водночас виконавчі дії у виконавчих провадженнях, відкритих приватним виконавцем у виконавчому окрузі, можуть вчинятися ним на всій території України [3].

Статтею 3 Закону України «Про запобігання корупції» визначено, що приватні виконавці порівнюються до осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування та на них поширюється дія даного Закону, що визначає правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень [4, Ст.3]. Відповідно у разі вчинення корупційного правопорушення до приватних виконавців застосовуються заходи відповідальності передбачені Законом України «Про запобігання корупції».

Законом України «Про третейський суд» передбачено, що рішення третейського суду є обов'язковими до виконання. У випадку відмови добровільно виконати відповідне рішення третейського суду на підставі виконавчого документу таке рішення виконується в примусовому порядку як державним виконавцем, так і приватним виконавцем [5, Ст.57].

Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» [6] визначено обов'язок державного реєстратора, а право приватного виконавця щодо отримання в установленому порядку та у випадках, передбачених Законом України «Про виконавче провадження» необхідної інформації.

Окрему групу нормативно-правових актів, яким урегульовано окремі питання діяльності приватних виконавців складають кодифіковані акти, зокрема: Кримінальний кодекс України; Кримінальний процесуальний кодекс України; Кодекс України про адміністративні правопорушення; Кодекс адміністративного судочинства України; Кодекс України з процедур банкрутства; Податковий кодекс України; Кодекс законів про працю України та ін.

Окрему групу нормативно-правових актів, якими урегульовано діяльність приватних виконавців складають підзаконні нормативно-правові акти: укази Президента України, постанови і розпорядження Кабінету Міністрів України та акти центральних органів виконавчої влади.

Указом Президента України «Про Стратегію сталого розвитку "Україна - 2020"» визначено мету, вектори руху, дорожню карту, першочергові пріоритети та індикатори належних оборонних, соціально-економічних, організаційних, політико-правових умов становлення та розвитку України [7]. Одним з напрямків є впровадження та здійснення судової реформа, концепція якої передбачає реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів задля практичної реалізації принципів верховенства права і забезпечення кожному права на справедливий судовий розгляд справ незалежним та неупередженим судом. Реформа має забезпечити функціонування судової влади, що відповідає суспільним очікуванням щодо незалежного та справедливого суду, а також європейській системі цінностей та стандартів захисту прав людини. Реформа проводитиметься у два етапи: перший етап - невідкладне оновлення законодавства, спрямоване на відновлення довіри до судової влади в Україні; другий етап - системні зміни в законодавстві: прийняття нової Конституції України та на основі відповідних конституційних змін - нових законів, що стосуються судоустрою та судочинства, інших суміжних правових інститутів.

Так, реалізація першого етапу полягала в внесенні змін та доповнень до законодавства щодо: перегляду посадового складу суддів; кваліфікаційних вимог суддів апеляційного суду; реформування системи адміністративних судів шляхом внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів; розроблення комплексу законодавчих актів щодо запровадження в Україні приватних виконавців тощо.

Що ж стосується реалізації другого етапу, то можна відмітити внесені зміни до Конституції України: з питань правосуддя; щодо обов'язковості виконання судових рішень; щодо ролі прокуратури в судах; участі адвокатів в захисті прав та інтересів фізичних осіб в суді шляхом надання професійної правничої допомоги; допущення осіб, які відповідають встановленим законодавством вимогам до виконання делегованих повноважень державою щодо примусового виконання судових рішень тощо.

Наступним стратегічно важливим нормативно-правовим актом в урегулюванні діяльності приватних виконавців є Указ Президента України, яким затверджено Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки.

Так, п.5.7 даного акту визначено пріоритетність розвитку інституту приватних виконавців в Україні шляхом здійснення реорганізації системи виконання судових рішень та підвищення ефективності виконавчого провадження, що передбачає: створення єдиного механізму функціонування системи органів примусового виконання рішень; розвиток інституту приватних виконавців, зокрема, завдяки поступовому створенню системи самоврядування, механізму допуску до професії; впровадженню системи контролю за діяльністю приватних виконавців та позбавлення дозволу на здійснення ними професійної діяльності, а також впровадженню страхування професійної цивільної відповідальності приватних виконавців; забезпечення рівноцінної конкуренції між державними та приватними виконавцями судових рішень; дотримання балансу повноважень приватних і державних виконавців; перегляд механізму визначення винагороди виконавців з метою стимулювання зростання рівня реального виконання судових рішень; впровадження якісної системи постійно діючої підготовки і підвищення кваліфікації виконавців відповідно до чітко визначених і належно систематизованих цілей і завдань, перегляд вимог до виконавців; вдосконалення етичних і дисциплінарних правил щодо виконавців; зниження формалізації, оптимізація стадій виконавчого провадження та строків проведення виконавчих дій; досягнення справедливого балансу інтересів між захистом прав стягувачів і боржників, у тому числі через надання виконавцям практичного доступу до активів боржників і водночас забезпечення гарантій від зловживань, впровадження дієвих стимулів для добровільного виконання судових рішень, заходів впливу щодо боржників; посилення управління інформаційними системами для кращого надання виконавцями послуг електронного правосуддя [8].

Слід відзначити, що окремі напрямки реорганізації системи виконання судових рішень та підвищення ефективності виконавчого провадження були втілені в життя через створення нової моделі примусового виконання судових рішень шляхом запровадження в Україні конкуренто-спроможної системи примусового виконання судових рішень, підвищення кількісних показників виконання рішень суду та інших органів – запровадження в Україні інституту приватних виконавців. Розроблено завдання, порядок діяльності та правовий статус приватних виконавців.

Порядок виплати винагороди державним виконавцям та їх розміри і розмір основної винагороди приватного виконавця, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 08.09.2016 № 643.

Приватний виконавець, який забезпечив повне або часткове виконання виконавчого документа майнового характеру в порядку, встановленому Законом України «Про виконавче провадження», одержує основну винагороду у розмірі 10 відсотків стягнутої ним суми або вартості майна, що підлягає передачі за виконавчим документом. За виконавчими документами про стягнення аліментів за наявності заборгованості із сплати аліментів, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за дванадцять місяців, приватний виконавець нараховує основну винагороду в розмірі 10 відсотків суми заборгованості із сплати аліментів у порядку, встановленому Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів». Приватний виконавець, який забезпечив у порядку, встановленому Законом

України «Про виконавче провадження», фактичне виконання в повному обсязі виконавчого документа немайнового характеру, за яким боржником є фізична особа, одержує основну винагороду в розмірі чотирьох розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, установленого на 1 січня календарного року, та за виконавчим документом немайнового характеру, за яким боржником є юридична особа, - в розмірі вісьмох розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, установленого на 1 січня календарного року [9, п.19].

Наказом Міністерства юстиції України «Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень» визначено, що основною інформаційною базою про здійснення виконавчого провадження є автоматизована система виконавчого провадження. Відомості про боржників вносяться до Єдиного реєстру боржників, що є складовою автоматизованої системи. Формами рішень приватних виконавців є: постанови, попередження, внесення подань, складання актів та протоколів, надання доручень, розпоряджень, вимог, подання запитів, заяв, повідомлень або інших процесуальних документів. Також даною постановою визначено структуру кожного виду рішення приватного виконавця, а також порядок передачі виконавчих документів та виконавчих проваджень, фінансування виконавчого провадження, арешт на майно боржника, виконання рішень немайнового характеру [10].

Висновки. Механізм нормативно-правового регулювання діяльності приватних виконавців - це взаємообумовлена система елементів, які нормативність права перетворюють в упорядкованість суспільних відносин, що виникають під час професійної діяльності приватних виконавців, задовольняють інтереси боржників, стягувачів, приватних виконавців в процесі здійснення виконавчого провадження.

Запропоновано внести зміни до Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»:

доповнити ч.5 ст.45 наступним змістом: «5. Передання виконавчих документів від одного приватного виконавця (тимчасового приватного виконавця) до іншого або до органу державної виконавчої служби здійснюється в порядку, визначеному Міністерством юстиції України, з урахуванням принципу територіальної підвідомчості виконавчого провадження»;

доповнити Ст. 27-1 «Особливості об'єднання виконавчих проваджень приватного виконавця у зведене виконавче провадження»;

доповнити Ст.27-2 «Взаємодія приватного виконавця з державними органами та їх посадовими особами, а також іншими суб'єктами щодо примусового виконання судових рішень і рішень інших органів».

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів. Відомості Верховної Ради, 2016. № 29. Ст.535.
2. Особливості стягнення основної винагороди приватного виконавця. URL: <https://blog.liga.net/user/npisanchin/article/32649>
3. Про виконавче провадження: Закон України від 2 червня 2016 року № 1404-VIII. Відомості Верховної Ради, 2016. № 30. Ст.542.
4. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII. Відомості Верховної Ради, 2014. № 49. Ст.2056.
5. Про третейські суди: Закон України від 11 травня 2004 року № 1701-IV. Відомості Верховної Ради України, 2004. № 35. Ст.41.
6. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань: Закон України від 15 травня 2003 року № 755-IV. Відомості Верховної Ради України, 2003. № 31-32. Ст.263.
7. Про Стратегію сталого розвитку "Україна - 2020": затв. Указом Президента України від 12 січня 2015 року № 5/2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015#Text>
8. Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки: затв. Указом Президента України від 20 травня 2015 року № 276/2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/276/2015#Text>
9. Про затвердження Порядку виплати винагород державним виконавцям та їх розмірів і розміру основної винагороди приватного виконавця: затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 8 вересня 2016 р. № 643. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643-2016-п#Text>
10. Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень: затв. Наказом Міністерства юстиції України від 02.04.2012 № 512/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12#Text>

REFERENCES:

1. Pro orhany ta osib, yaki zdiisniuiut prymusove vykonannia sudovykh rishen i rishen inshykh orhaniv. [About authorities and persons who carry out enforcement of court decisions and decisions of other authorities]. (2016). *Vidomosti Verkhovnoi Rady*, 29, 535. [in Ukrainian].
2. Osoblyvosti stiahnennia osnovnoi vynahorody pryvatnoho vykonavtsia. [Features of collection of the basic remuneration of the private executor]. Retrieved from: <https://blog.liga.net/user/npisanchin/article/32649> [in Ukrainian].
3. Zakon Ukrainy Pro vykonavche provadzhennia № 1404-VIII. [Law of Ukraine On Enforcement Proceedings № 1404-VIII]. (2016, June 02). *Vidomosti Verkhovnoi Rady*, 30, 542. [in Ukrainian].
4. Zakon Ukrainy Pro zapobihannia koruptsii № 1700-VII. [Law of Ukraine On Prevention of Corruption № 1700-VII]. (2014, October 14). *Vidomosti Verkhovnoi Rady*, 49, 2056. [in Ukrainian].

5. Zakon Ukrainy Pro treteiski sudy № 1701-IV. [Law of Ukraine On Arbitration Courts № 1701-IV]. (2004, May 11). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 35, 41. [in Ukrainian].

6. Zakon Ukrainy Pro derzhavnu reiestratsiiu yurydychnykh osib, fizychnykh osib - pidpriyemstiv ta hromadskykh formuvan № 755-IV. [Law of Ukraine On state registration of legal entities, natural persons - entrepreneurs and public formations № 755-IV]. (2003, May 15). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 31-32, 263. [in Ukrainian].

7. Pro Stratehiiu staloho rozvytku "Ukraina - 2020": zatv. Ukazom Prezydenta Ukrainy № 5/2015. [On the Sustainable Development Strategy "Ukraine - 2020": approved. By the Decree of the President of Ukraine № 5/2015]. (2015, January 12). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015#Text> [in Ukrainian].

8. Pro Stratehiiu reformuvannia sudoustroiu, sudochynstva ta sumizhnykh pravovykh instytutiv na 2015-2020 roky: zatv. Ukazom Prezydenta Ukrainy № 276/2015. [On the Strategy for reforming the judiciary, the judiciary and related legal institutions for 2015-2020: approved. Decree of the President of Ukraine № 276/2015]. (2015, May 20). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/276/2015#Text> [in Ukrainian].

9. Pro zatverdzhennia Poriadku vyplaty vynahorod derzhavnym vykonavtsiam ta yikh rozmiriv i rozmiru osnovnoi vynahorody pryvatnoho vykonavtsia: zatv. Postanovoioi Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 8 veresnia 2016 r. № 643. [About the statement of the Order of payment of remunerations to the state executors and their sizes and the size of the basic remuneration of the private executor: approved. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine № 643]. (2016, September 08). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643-2016-p#Text> [in Ukrainian].

10. Pro zatverdzhennia Instruksii z orhanizatsii prymusovoho vykonannia rishen: zatv. Nakazom Ministerstva yustyttsii Ukrainy vid 02.04.2012 № 512/5. [On approval of the Instruction on the organization of enforcement of decisions: approved. By the order of the Ministry of Justice of Ukraine № 512/5]. (2012, April 02). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12#Text> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 11.10.2019

УДК 342.736

Кіблик Дар'я Володимирівна,
аспірант Центральноукраїнського державного педагогічного
університету імені Володимира Винниченка
e-mail: kiblykdasha@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0002-2518-7647>

КОНВЕНЦІЙНИЙ МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Стаття присвячена дослідженню конвенційного механізму забезпечення прав і свобод осіб з інвалідністю. Визначено основні міжнародно-правові акти в системі ООН, що встановлюють засади дотримання прав осіб з інвалідністю. Акцентовано увагу, що міжнародний захист прав людини є однією з найважливіших галузей міжнародного публічного права, в рамках якої постійно триває розроблення і прийняття міжнародних угод у сфері захисту прав людини, та зокрема осіб з інвалідністю. У статті конвенційним механізмом міжнародного захисту прав осіб з інвалідністю необхідно вважати діяльність утворених на підставі міжнародних угод договірних (конвенційних) органів у системі Організації Об'єднаних Націй.

Автором статті розкрито інституційні та процедурні аспекти конвенційного механізму забезпечення прав і свобод осіб з інвалідністю. Встановлено органи, утворені міжнародними організаціями та міжнародними договорами та їх роль у захисті прав і свобод осіб з інвалідністю. Представлено міжнародні акти як спеціалізованого, так і загального характеру. Підкреслено, що майже всі нормативні документи з прав людини містять посилання на Загальну декларацію прав людини, прийнятту Генеральною Асамблеєю Організації об'єднаних націй 10 грудня 1948 року. Акцентовано увагу, що декларація має рекомендаційний статус, але на її основі були прийняті документи, що є обов'язковими для держав-членів ООН: Міжнародний пакт про громадянські та політичні права і Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права. Стандарти та принципи, проголошені у Загальній декларації прав людини, знайшли своє відображення в регіональних правових системах та законодавстві держав.

Ключові слова: міжнародний документ, конвенційний механізм забезпечення прав і свобод, особи з інвалідністю, міжнародна угода, договірні (конвенційні) органи.

Kiblik D. CONVENTIONAL MECHANISM FOR ENSURING THE RIGHTS AND FREEDOMS OF PERSONS WITH DISABILITIES

The article is devoted to the study of the conventional mechanism of ensuring the rights and freedoms of persons with disabilities. The main international legal acts in the UN system that establish the principles of respect for the rights of persons with disabilities are identified. Emphasis is placed on the fact that international protection of human rights is one of the most important branches of public international law, within which the development and adoption of international agreements in the field of protection of human rights, and in particular of persons with disabilities, is ongoing. In the article, the conventional mechanism of international